

gerne have befolkningen med, hvis vi skal afskaffe forbeholdene.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg vil gerne takke hr. Claus Larsen-Jensen for et meget ærligt svar om specielt forbeholdet på de retlige indre anliggender, fordi det er helt oplagt, at de traktatforhandlinger, der går i gang, med stor sandsynlighed kan ændre dette forbehold, så det i virkeligheden udvides. Det vil sige, at hvis man fra dansk side tiltræder denne her nye traktat, så vil man have et udvidet forbehold, fordi der ikke længere vil findes noget samarbejde på mellemstatslig basis, som er det, vores forbehold handler om.

Derfor er det jo rigtigt, at man skal diskutere med befolkningen, hvad det her handler om. Men er hr. Claus Larsen-Jensen ikke enig med mig i, at det vil blive opfattet som ærligt, hvis man går ud på forhånd og siger, at det her må vi have afskaffet, for ellers vil vi udvide det forbehold, vi har, når vi skal have den store afstemning om traktaten? Hvis man stemmer om traktaten, må man være klar over, at så udvider man altså det forbehold, vi i forvejen har på de retlige indre anliggender.

Til sidst vil jeg spørge hr. Claus Larsen-Jensen: Vi har bedt om parallelaftaler på seks områder, vi har fået tilsagn om at få det på fire. Hvor mange har Danmark fået?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg er ikke helt sikker på, at jeg forstod det sidste spørgsmål. Vi har, så vidt jeg husker, vel formentlig et sted over 30 områder, som man har forhandlet på inden for hele det retlige forbeholds område.

Kl. 11.35

Vi har vel bedt om parallelaftaler på seks, så vidt jeg erindrer. Vi har fået fire områder, hvor vi kunne få parallelaftaler. Det vil sige, at i takt med, at antallet af aftaleområder i EU vokser, vil vi jo anmode om flere og flere parallelaftaler, og der tror jeg, at risikoen er, at der vil vi komme til at stå med et hav af områder, hvor vi sådan set gerne ville deltage, og komme i en situation, hvor vi faktisk ikke kan få en parallelaftale. Derfor bliver vi da nødsaget til at gå ud og sige til befolkningen i de tilfælde, at konsekvensen er altså sådan og sådan og sådan på de og de områder.

Så til det der med at vi udvider forbeholdet, hvis forfatningstraktaten skrues sammen på en bestemt måde. Det er rigtigt nok, men det er jo ikke til at sige noget som helst konkret om, før vi har de konkrete traktattilsagn og kan lave en vurdering af det. Derfor kan man også sige, at det havde jo selvfølgelig været lettere, hvis ikke Danmark havde et forbehold; men Danmark har et forbehold, og forbeholdene kan altså kun afskaffes ved folkeafstemninger.

Hvis man kaster os ud i folkeafstemninger på et tidspunkt, hvor der er usikkerhed om, hvor vi lander henne, ja, så er man måske mere kommet fra asken til ilden, for tænk lige, hvis vi fik et nej på nogle områder, så var det endnu værre.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Den ene del af vores forbehold handler om, hvilke områder vi skal have særlige procedurer på.

Den anden del af vores forbehold handler netop om det, traktatforhandlingerne kommer til at munde ud i, nemlig at vi ikke vil forhindre de andre lande i at gå videre. Det vil sige, at Danmark har afskrevet sig muligheden for at påvirke en hvilken som helst ændring på disse områder, fordi vi har sagt, vi ikke vil forhindre de andre lande i at gå videre.

Er det ikke også meningen, at det skal siges klart til befolkningen, at vi ved vores forbehold har fraskrevet os påvirkning af udviklingen på disse områder?

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Svaret er jo, det har vi. Men endnu værre er det jo i realiteten, at selv om vi forestiller os parallelaftaler, betyder det i virkeligheden, at vi bare hæfter os på krogen, og de andre stadig væk bestemmer, hvor de vil hen forretningsmæssigt, indholdsmæssigt, men at vi i virkeligheden så i hvert enkelt tilfælde, hvor de andre skal lave ændringer, kan afgøre med os selv, om vi vil hoppe af krogen og ikke være med i noget af det overhovedet, eller om vi skal tilslutte os.

I virkeligheden synes jeg, at det er meget mere ærligt over for befolkningen at sige, at konsekvensen af parallelaftalerne er, at det i praksis stort set er lige så bindende, som hvis man deltog i fuld skala. Forskellen er, at man så ikke havde indflydelse på forholdene. Det er ikke særlig hensigtsmæssigt.